

SZEMLE

Juhász Ferenc

ESTI KÖNYÖRGÉS

Néhány évet adj még nekem
Természet: néma, mohó Istenem,
titok, enigma, köd-hús sejtelem,
láng-hit, láz, teremtés-türelem.

Mielőtt létem abbahagy,
mágnes-csókkal ráragad
hűségem, s néztek prizma-süveg
rózsákkal, mint a kézománc legyek.

Mert élni, élni, élni jó!
Hömpölyögni, mint a folyó,
zöld lázzal nőni, mint a fű,
a teremtés-tekintetű.

Zokogni, mint a szomjúság,
nyögni, mint a télfújta fák
agancs-ablakain a fény-dolog:
a celofán-szél zúz, átzuhog.

Adj még néhány évet nekem,
szivembe-rejtett Istenem;
lehessen újabb énekem,
dal, éposz, mámor, értelem.

Néhány egyszerű költemény,
világ-varázsból küldemény,
mindennapi föltámadás,
az életre csodálkozás.

Amit kérek, az nem kevés:
világ-súly gyász, bűn, szenvedés,
idő-rohadt történelem,
mindig láz, sose félelem.

Tűz, jég, dac, csillag-ütközés,
fekete vágy, vér-erjedés,
halálíg tartó szerelem,
a test lángja: nemi győzelem.

Mert élni, tenni azt ami
nem a semmi, de a valami!
Házra rátenni a tetőt.
Aztán várni a temetőt.

Aztán majd úgyis földbe szállok,
befogadnak az óceánok,
mint öreg hajót a dörgő víz-árok,
rakétával kilőtt tengeralattjárót.

Tengeralattjáróm deszka-koporsó.
Jajtalan süllyedésem az utolsó.
S fölöttem a Mindenség virágzik.
Földgolyó-síromon szöcske cikázik.

(2010)

Tekintet, 2015/5-6.

Juhász Ferenc (1928–2015) verset írt. Baumgarten-, József Attila- és Kossuth-díjas volt.